

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 8

Oktober 1979

15. årgang

Livets risiko

Av Carl Fr. Wisløff

«Da skal himmelriket være å likne med ti jomfruer, som tok lampene sine og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem kloke. For de uforstandige hadde tatt med lampene sine, men olje hadde de ikke tatt med. Men de kloke hadde også tatt med seg olje i kannene sammen med lampene sine. Men da det drog ut før brudgommen kom, falt de alle i sovn ogsov.

Men midt på natten ble det ropt: Brudgommen er her! Gå ut og møt ham! Da våknet alle jomfruene og gjorde klar lampene sine. Men de uforstandige sa til de kloke: Gi oss av oljen deres, for lampene våre slukner. - Men de kloke svarte og sa: Det ville ikke bli nok både til oss og dere. Gå heller til dem som selger, og kjøp til dere selv!

Men mens de var borte for å kjøpe, kom brudgommen. Og de som var forberedt, gikk inn til bryllupsfesten sammen med ham, og døra ble stengt. Siden kommer de andre jomfruene og sier: Herre, herre, lukk opp for oss! Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg dere Jeg kjenner dere ikke! Våk derfor, for dere kjenner verken dagen eller timen! Matt. 25, 1—13.

Den kristne forsamling venter at Jesus skal komme igjen. I det Nye Testamente er for-

ventningen ett av de emner som stadig vender tilbake.

A bli en kristen, hva vil det si? Apostelen Paulus sammenfatter det et sted slik: Dere vendte dere bort fra avgudene - for å tjene den levende Gud og vente på Hans Sønn fra himmelen. 1. Tess. 1, 9-10. En kristen er en som tjener Gud og som venter på Jesus, som snart kommer igjen.

De troende lever i et fremmed land så lenge de er i verden. Det sier Peter (1. Pet. 1, 17.) Ferdes med frykt i eders utlendighets tid, sier han. Det samme sier Paulus. 2. Kor. 5, 6-7. «Så lenge vi er hjemme i legemet, er vi borte fra Herren».

Teksten om de ti brudejomfruene skal minne oss om at Jesus kommer igjen. Den er nå plassert på den siste søndagen i kirkeåret. Det passer bra — den siste søndagen i kirkeåret skal vi løfte sinn og tanke oppad mot Ham som kommer. Men samtidig vet vi at de kristne skal la hver dag være preget av denne tanken: Jesus kommer snart.

La oss da se på teksten vår.

De som har lest kommentarer til Matteus, vil sikkert ha lagt merke til at skildringen ikke uten videre svarer til det vi vet om bryllupssikker på den tiden. Situasjonen er ikke den vanlige. Det var egentlig sånn at brudgommen skulle gå og hente bruden i hennes

hjem, og å skulle han føre henne til sitt hjem. Iledsaget av sine venner. - I brudgommens hjem ble så bryllupsfesten holdt. — Men hvor er bruden i vår tekst? Hun er ikke nevnt.

Noen gamle håndskrifter sier at brudejomfruene gikk ut for å møte brudgommen «og bruden». Noen har følt at her manglet et viktig punkt, og så har de føyet det til. - Men det har ikke stått i den opprinnelige teksten. Bare brudgommen er nevnt, ikke bruden.

Hva kan grunnen være? Det skjønner vi saktens, når vi ser nærmere på teksten. Her er nemlig brudejomfruene satt i brudens sted. Det er på en måte brudepikene som er bruden — jomfruene er et bilde på menigheten, de som venter på Jesus.

Enda en merkelig sak: Den vanlige verden er heller ikke nevnt i denne teksten. Den store majoritet som går på den brede vei, de er ikke nevnt. Bare jomfruene, som er et bilde på den kristne menighet. Det var fem kloke og fem uforstandige jomfruer. Vi skal ikke forstå teksten slik at de kloke er menigheten og de uforstandige er den ugodelige verden. Nei, i denne teksten er verden ikke tatt med; her er den synlige menighet av bekjennere stillet i fokus. Og av dem var fem kloke og fem uforstandige.

Dette blir veldig alvorlig. Tenk på det: Her var ti brudejomfruer. Alle hadde lamper, alle ville møte brudgommen, og alle satte seg til å våke. Men halvparten av dem hadde ikke olje på lampene.

Ja, dette er alvorlig, for her taler Jesus om oss — han taler om de bekjennende kristne. Han tenker på den flokken som går i kirke og bedehus, de som i liv og ferd og ord bekjenner at de vil være kristne. I denne flokken finnes det to slags mennesker. Han som ser alt, og som kjenner alles hjerter, han vet at noen i denne flokken hører ham til — mens andre bare later som om de gjør det. De tror at alt er i orden. Men de bedrar seg selv.

Dette skal gjøre en ting klart for oss. Det går nokså lett å gli inn i flokken av bekjennende kristne. Men det går ikke an å gli inn i Guds rike, der må en omvendelse til.

Vi hører somme tider klager over at det kan kan være vanskelig å bli godtatt i det kristne miljøet; vi setter sperrer og grenser i stedet for å møte søkerne med en åpen favn. - Dessverre er dette sant nok, i mange tilfelle. Og det er en veldig anklage mot oss som rammes av anklagen.

Likevel - det går tross alt nokså lett for den som vil, å bli opptatt i flokken og godtatt i miljøet.

Men ordet om brudejomfruene skal minne oss om at det er en sak å bli opptatt i den synlige menighet - en annen sak å være våken og ha olje på lampen.

Du fødes må på ny
om du vil se Guds rike.
Den tale synes hård
og ny og mørk tillike.

Du fødes må på ny
og det vil koste smerte
før den forandring er
fullbyrdet i ditt hjerte.

Slik synger Johan Nordal Brun. Den gamle biskopen har her sagt oss noe som ingen må glemme.

Livets risiko er at du en dag kan bli ståande utenfor når døren til samfunn med Gud blir lukket for siste gang. Og den risiko er ikke borte og vekk bare fordi du slutter deg til kirkeringen eller misjonsforeningen eller bedehusets folk.

Spørsmålet er om brudgommen kjennes ved deg. Han avgjør hvem som blir med ham inn til bryllupet — og hvem som skal bli stående utenfor. . .

Våre lamper slukner, sa de fem uforstandige jomfruene. Noen av kommentarene peker på at ordet egentlig ikke betyr lamper, men

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gaver.
Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 5 42 88 75

Alt som har med bladet sín eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adresseforandring og gáver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, og telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon
Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117
Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

fakler. En slik fakkelen var en kort stang med en beholder i den ene enden, og i den beholderen var et brennbart materiale som var fuktet med olje. Men dette kunne bli tørt dersom ventetiden ble lang, og da ville det ikke brenne. Derfor måtte en ha med seg olje i en liten kanne, slik at en kunne få fakkelen til å brenne og lyse.

Det hjelper ikke stort å stå med en fakkelen i hånden, dersom den ikke vil brenne i det avgjørende øyeblikk.

Olje i kaffen - hva betyr det? Det har vært gitt forskjellige svar. Hva er oljen bilde på? Det blir ikke sagt direkte.

Men vi skjønner jo at oljen må være bilde på det som en absolutt ikke kan unnvære i det avgjørende øyeblikk. — Hva er så det?

Troen, sier Bengel, den kjente gamle bibel-tolker. Ånden, sier andre, og viser til Rom. 8, 9 : Har noen ikke Jesu Kristi Ånd, så hører han ham ikke til.

Det blir vel nesten det samme hva en vel-

ger av disse to tolkningsmuligheter. Hovedsaken er at den som skal få bli med inn i himmelenes bryllupssal, han må være et Guds barn og en Jesu venn - han må ikke bare se ut som et Guds barn. Han må ikke bare være regnet som en kristen - av ham selv og av andre - men han må være det.

Vær alltid på vakt mot etterligninger! Her kan være mye som ser ekte ut, men som likevel er falskt. Tenk hvor fantastisk de kan lage voksfigurer, en skulle tro det var levende mennesker! Den som har sett Madame Tussauds voks-kabinetts i London vet hva jeg sletter til. Jeg kjenner en som gikk bort til kontrolløren som sto i trappen og ville gi ham billetten sin - og så var det jo en voksdukke som stod der! Min gode venne ble så forfjamset at han sa: «Oh, sorry!» Sånn kan en la seg lure av noe som ser ut til å være ekte, men ikke er det.

Må Gud se i nåde til meg, så jeg ikke bare ser ut som en kristen bekjenner, men at jeg i Ånd og sannhet har troen på Jesus i mitt hjerte.

Og så er det jo slik at Jesus kommer i den timen vi ikke tenker. Matt. 24, 44. Det sier Jesus til sine venner.

Det er ikke bare den verdslige verden som skal bli overrasket når Jesus kommer. Også bekjennende kristne kan komme til å sove den dagen. «De falt alle i søvn, og sov.»

Kanskje skal det ikke bli så mye av den sanne forventning mot slutten - før Herren kommer? Jeg vet ikke, men advarslen er der. Oppfordringen til å våke er der.

— Men så kom den kritiske stund da brudgommen kom. Midt på natten hørtes ropet: Nå er han her! Da våknet de alle ti, nå gjaldt det å få tent faklene. Og så viste det seg at fem av dem ikke hadde sakene sine i orden. Ingen olje på kaffen til å gjøre faklene i stand med. Det blafrer, og så slukner det.

Da blir nøden stor, og de roper til de andre jomfruene: La oss få noe av oljen deres! Nei, er svaret, det går ikke. Nå er det for sent. Nå

kan vi ikke hjelpe dere lenger.

Jeg må tenke på en av Luthers mest berømte prekener. Den holdt ham i Wittenberg, på en tid da det var mye opprør og ugleie i byen.

«Vi skal alle dø en dag» - slik begynte han prekenen sin - «og ingen kan dø før en annen. Vi må alle dø hver før oss, du før deg og jeg før meg må vi kjempe med døden. Vi kan nok rope Guds ord inn i øret på den døende. Men enhver må være beredet til døden for sin egen del. Jeg kan ikke være med deg, og du kan ikke være med meg.»

Det kommer en stund da vi er helt alene - intet annet menneske kan være med oss. Når vi tenker på døden, er da ikke ensomheten noe av det verste for oss?

Må ingen utsette sin oppgjørsstund til døden er der. Må ingen utsette omvendelsens store oppgjør til midnattsropet lyder: Jesus kommer! For da er det for sent. Da kan intet menneske hjelpe deg.

Lykkelig er da den som Jesus vil kjennes ved. Han skal aldri være alene - ikke i døden, ikke når Jesus kommer - den som kjenner Jesus, er frelst.

Her er det en sak jeg vil legge vekt på. De sovnet alle sammen. De holdt ikke mål på det punkt noen av dem. Men fem av dem fikk gå med brudgommen inn til bryllupssalen likevel, fordi de hadde olje på kannene sine.

De hadde sovnet, men de ble frelst likevel, for de hadde saken i orden med Gud.

Det er de som Jesus kjennes ved, som blir frelst. Ingen blir frelst på grunn av sin forventning, sin våkenhet - sin interesse for de siste ting eller annet slikt - enda så viktig dette er. De som blir frelst, blir frelst ved sin tro.

Da blir det alvor for meg - da må jeg be: Min Jesus, er jeg en av dem? Vil du meg kalle din? Står jeg før deg som hine fem, med lys i lampen min? Å, la meg ei til hvile gå, før jeg derom kan visshet fål før du kan få det svar av meg: Du vet, jeg elsker deg!

Bibeltolkeren Bengel sier: Det er stor for-

skjell på hvordan mennesker forlater dette liv og går inn i evigheten. Noen får en rikelig inngang i Guds rike. Slik står det faktisk i 2. Pet. 1, 11. Ja, det er noen som får en forunderlig seirende inngang i glædens rike. — Og så er det for det andre, sier Bengel, noen som likesom kommer i land igjen etter et skibbrudd. Her må jeg tenke på Salme 107, 23 ff. Les det, og se hvordan salmen skildrer mennesker som blir kastet omkring av bølgene, og som omsider kommer til den rette havn. For det tredje, er det mange som går den brede vei rett i fortapelsen.

Og så for det fjerde er det noen som nesten blir salige, men likevel faller igjennom. «Disse er aller mest å beklage», sier den gamle bibeltolker.

Dette er livets risiko.

Men her er også frelsens åpne mulighet. Jesus elsker bruden for sin egen skyld. Den som setter sin lit til ham, blir frelst.

Skulle vi så ikke være våkne og ha blikket rette mot ham?

Fra «Utvelgelsen i Kristus»

Dei to stedfortredarane

(Rom. 5, 19. Hebr. 5, 1—10)

Ordet øvst prest kan med full rett oversetjast til norsk med ordet stedfortredar, seier Olav Valen-Sendstad.

Eg har hørt om ei kvinne som sa etter å ha lese gjennom heile Bibelen at ho ikkje hadde funne ordet stedfortredar der. Kan henda det var navnet stedfortredar ho tenkte på? og det fann ho nok ikkje.

Men det finst nok mange fleire som les gjennom Bibelen utan å finna stedfortredaren, som er Jesus Kristus. Frits Larsen frå Danmark fortel om bestefar sin som var ein flit-

tig Bibellesar og som ba småguten om å lesa mykje i sin bibel, at han først på dødsleiet sitt fekk sjå Jesus og blei frelst. Og på same måten er det nok også i dag mange som les sin bibel utan at deira augo er blitt opna slik at dei ser Jesus i Ordet. Dei lever under lova som ugrenfødde menneske. Difor syng også sangaren : «Må Herrens Ånd ta dekke bort, så syndere kan se, at det som er ved Sønnen gjort, gjør sjelen hvit som sne».

No seier Guds ord at eg og du har to stedfortredarar. Den fyrste Adam, det fyrste menneske, var min og din stedfortredar som Gud i Edens hage sette på prøve. Du og eg var ikke fødde då. Men der i Edens hage sette Gud det fyrste menneske på prøve, og prøven besto i lydighet mot Gud. I Rom. 5, 19 står det: For liksom dei mange vart syndarar av di det eine menneske var ulydig, so skal og dei mange verta rettferdige av di den eine var lydig.

Det er nok mange menneske som ikke vil gå med på dette, at det fyrste menneske Adam var vår stedfortredar og førte meg og deg og heile menneskeslekta inn under Guds dom, forbanning og vreide, og at me blei syndarar ved hans fall. Men det seier Bibelen klart i Rom. 5, 18: Difor, liksom ein manns fall vart til fordøming for alle menneske, so leis vart og ein manns rettferdige gjerning til livsens rettferdige gjerning for alle menneske. Difor trenug me ikke synda for å bli ein syndar, men når du og eg syndar er det fordi *me er syndarar*.

Då Gud sette Adam til å dyrka og verna i hagen sa han dei kunne eta av fruktene på alle trea i hagen, men det treet som gjev vet på godt og vondt måtte dei ikke ta av, for den dagen dei åt av det skulle dei døy. På fallets dag hende det Gud hadde sagt, dei døydde bort frå Gud. Før hadde Gud komme til dei i hagen og tala med dei åsyn til åsyn og der var ein fin harmoni, for synda var ikke komen inn i verda. Men den dagen då fallet var ein realitet, vart der skilsmisse mil-

lom menneske og Gud, for dei døydde i synader og overtredelser. Og det var ikkje fyrst og fremst den lekamlege død, som også er ein fylgle av syndefallet, men det var den åndelege død. Den verste død som eg og du har fått del i, er den åndelege død, for den kan også bli årsak til den evige død.

På Jesu siste ferd til Jerusalem står det skrive om han at då han såg byen gret han over han og sa: Hadde du børre visst, om ikke før enn i dag, kva som tener til di velfend! Men no er det skjult for augo dine. Den åndelege død var so stor at dei såg ikke si eiga naud, sitt åndelege behov, og gjekk inn i den åndelege natt. Dei skyna ikke si gjestinstid.

Etter fallets dag har Gud spandert mykje på menneskeslekta for å frelsa dei.

Me kan lesa i D.G.T. korleis Gud hadde mykje arbeid med Israelsfolket for å prøva berga dei, men dei var eit hardnakka folk, seier Guds ord. Det står også skrive at Gud gav dei lova 430 år etter at han gav Abraham lovnaðen.

Og Paulus spør i Galat. 3 : Kva skulle så lova tena til? Ja, det er nok mange som spør også i dag, er det ikke nok med løfte, evangeliet?

Då Gud gav lovi kom Moses til folket med spørsmål frå Gud om dei ville halda lovi og gjera alt det han ba dei om. Dei svara alle som ein at det Gud byd oss skal me gjera. Då gjekk Moses opp på fjellet og skulle ta imot Guds lov. Men det gjekk ikke så lang tid, endå før Moses kom ned av fjellet dansa folket rundt gullkalven.

Dei fekk lovi skiven med Guds finger på to steintavler. Denne pakta er ei tosidiig pakt, som både partar må opfylla. Moseb. 19, 5 : Vil de no lyda vel etter ordi mine og halda pakti mi, so skal de vera min eigedom framom alle andre folk, for jordi er mi. Guds lov er ærleg meint, og Gud slår ikke av på kravi sine. Matt. 5, 18: For det seier eg dykk for sant : Før himmelen og jordi forgjengst,

skal ikkje den minste bokstav, ikkje ein einaste prikk i lovi forgangast, fyrr alt saman er fullgjort.

Mange seier det slik når dei strevar med si guds frykt og vil til himmeløn at Gud kan ikkje ha meint det slik som lovi forkynner. Han kan vel ikkje koma med slike krav til døyelege menneske, for han veit jo at vi ikkje kan halda dei? Til det vil eg få seia at lova er ærleg meint av Gud, lova sine krav må oppfyllast, for ingen som er lovi noko skuldig kjem inn i himmelen. Det er ikkje slik mange meiner at gjer eg så godt eg kan gjer Gud resten. Nei, du skal gjera *alt* seier lovi. Forbanna er kvar den som ikkje held ved i *alt* det som stend skrive i lov boki, så han gjer det! (Galat. 3, 10).

Tenk om Gud ikkje hadde gjeve oss lovi? Då hadde ingen av oss vorte frelst og kome inn i himmelen. Kvifor? Fordi Guds ord seier i Rom. 7 at eg kjende ikkje syndi utan gjennom lovi, for eg hadde ikkje visst om lysti hadde ikkje budet sagt du skal ikkje lysta. Men synden nytta bodet til å virka allslags lyst i meg, for utan lov er syndi død. Der synden er død finst det ikkje noko nådebehov.

Loven openberrar for oss korleis me må vera for å koma inn i himmelen. Er du interessert i å vita det? For det første fortel lova at du må vera heilag som Gud for å koma inn, og vidare at du må vera rein, fullkommen, ja, himmelen verdig. Men loven fortel også korleis du og eg er i Rom. 3: Der er ingen som er rettferdig, ikkje ein einaste, det finst ikkje den som er vitug, det finst ingen som søker Gud. Alle er dei avvikne, dei er duglause vortne alle ihop, det finst ikkje noko som gjer godt, det finst ikkje ein einaste ein. Eller som det står i Esaias 43: Nei, du har berre møtt meg med dine synder og brytt meg med dine misgjerningar. Dette er den attest Gud gjev alle menneske, for det er ingen forskjell, alle har synda og vantar æra for Gud.

Kor lenge lever eit menneske under loven?

Eller kor lenge krev loven av eit menneske? Me kan bruka eit bilete: Kor lenge må du betala skatt og ordna dine forpliktelser?

Svaret er: *så lenge du lever*. Slik er det også på det åndelege område. Rom. 7 seier: Lovi råder over menneske for så lang tid som det lever. Så lenge du strevar med å behaga Gud og bli verdig og rettferdig i deg sjølv, så lenge lever du under loven. Og i dette strevet ber du Gud hjelpe deg, for du ser at du maktar det ikkje utan Guds hjelp. Difor er alle dine bøner ei bøn for det gamle menneske. Når du synest det lukkast for deg blir du glad og trur det er rett med deg, men når det misslukkast for deg er det galt.

Eg levde ei tid utan lov, men då budet kom livna syndi opp, men eg døydde, og bodet som skulle vera til liv, det røyndest å vera til død. (Rom. 7, 9-10). Det å leva utan lov vil seia det same som å ikkje for alvor vera vakt i samvitnet, så ein ikkje ser sin sanne stilling for den levande Gud. Men der dette skjer misser du håpet om å verta noko anna enn det du er, nemleg ein fortapt syndar. Eg døydde, seier Paulus. Det er ikkje stoff i meg til å vera ein kristen, eg er øydelagt p. g. r. a. min fyrste stedfortredars fall, som førde meg inn under dom og forbanning.

Men nå forkynner Bibelen at det har kome ein annan stedfortredar frå himmelen. Det er Jesus, min og din stedfortredar for Gud. Bibelen talar om to menneske Gud har sett på prøve i slekta sin stad. 1. Korint. 15, 47: - Det første menneske var frå jordi, jordisk. - Det andre menneske er frå himmelen. Dette andre menneske, Jesus, blei sett på prøve i 33 år som min og din stedfortredar. Han levde i 33 år under Guds heilage lov. Han møtte djevelen i alle livets situasjonar. Guds ord seier at han blei prøvd i alle ting i likhet med oss, dog utan synd. Her er det menneske som er fullkommen velbehagelig for Gud.

Då Jesus blei født var det ein stor her av himmeländer med engelen som lova Gud og sa: Æra vere Gud i det høgste, og fred på

jordi, og hugnad med menneskel Og då Jesus blei døypt av Johannes ropa Gud ned frå himmelen : Dette er Son min, han som eg elskar, han som eg har hugnad i, hør han I

Dette menneske var og er min og din stedfortredar, eit menneske Gud har hugnad i. Han oppfyllede alle Guds hellige krav, og kjøpte oss fri frå forbanninga åt lovi, med di han vart ei forbanning for oss - for det stend skriven: Forbanna er kvar den som heng på eit tre.

Har du min ven undersøkt i Ordet korleis det gjekk med din stedfortredar då han ordna di sak for Gud? Det står at då heile hans verk skulle prøvast for den tre gonger heilage Gud, gjekk han ein gong inn i heilagdomen, ikkje med blod av bukkar eller kalvar, men med sitt eige blod og fann ei æveleg utløysing. I dette blod er Gud forsona, og det var og er *berre dette blod* som kan ta bort synd. Jesus bar syndene våre på sin lekam til Gol-

gata, og der på krossen blei skuldbrevet vårt utsletta, gjelda blei betalt av Jesus. Du har fått ein mann i din stad, ein stedfortredar, ein øvstepres som lever for Faderens åsyn med prestegleg tenesta i heilagdomen for vår skuld. Som den andre Adam gjekk han som vår fyregangsmann innom forhenget, inn i sjølve himmelen, og er der ein evig garanti for at alle som trur på Han, ikkje skal fortapast men ha æveleg liv. Gud har velsigna deg med all åndeleg velsigning i himmelen i Kristus.

«Når blodet da virket så kraftig hos Gud at han lot seg evig forsona, Og derfor alene vil ta deg til brud Og gi deg den himmelske krone, Så la du og dermed deg nøyel Da dette budskap jeg forstod, I floden sank jeg ned, Og frelse fant i Jesu blod, som evig varer ved».

Godtfred Nygård.

Jesus alene Guds bryllupsdrakt for ugudelige

Gud vil at hjelpe ugudelige syndere skal stå kledd i denne drakt og fylle himmelen i evigheten. Rom. 3, 9-31. Rom. 4, 1-13. Efes. 1, 3-9, Johs. 6, 40 Johs. 17, 24.

Dette er mitt kjæreste budskap, både for meg selv og for andre. For jeg ser av Guds ord, og må erkjenne etter personlig erfaring at i meg selv er og blir jeg aldri noe annet enn en hjelpelös og ugudelig synder for Guds hellige ansikt. Men jeg får se at Jesus, Guds bryllupsdrakt for ugudelige er Guds evige frelsende nådegave for slike som meg. Alt det den ugudelige er i seg selv, har Gud fra evighet av tilregnet Jesus. Alt det Jesus er i seg selv, for Guds hellige ansikt, har Gud fra evighet av tilregnet den ugudelige. *Æren er Guds alene.* Hallelujah og evig takk I

Men tross alt dette sier Jesus selv med al-

vorlige og omsorgsfulle ord, at vi må være på vakt for djevelens listige og forførende makt, som er så stor iblant oss at det er få som blir frelst. Matt. 18, 7. Matt. 24. Matt. 7, 14. Luk 13, 22-30 For så lenge vi lever her på jorden bærer vi på vår fallne naturs fiendskap mot Gud, og vår egenrettferdige falske tro på noe i eller av mennesker til behag for Gud Rom. 7, 24-25. Derfor kan vi se, både av Guds ord og erfaring at det er bare hjelpelös ugudelige, som tross alt i sannhet tar sin tilflukt til Jesus alene, og ikke har eller finner noe annet hos seg selv å stå for Gud med. Disse ikke bare vet det og taler om det, men virkelig klynger seg til det og vitner av erfaring om Guds bryllupsdrakt for ugudelige.

Guds ord forkynner klart for alle som av

en eller annen grunn i sitt hjerte forakter eller forkaster Jesus Guds eneste frelsende bryllupsdrakt, eller støtter seg til egne eller andre vantro tilleggsgjerninger til Guds fullkomne frelse, må stå skyldig for Gud under Guds fulkomne hellighets krav og vredes døm. Johs. 3, 36. Galat. 5, 2-4. Jesus selv forkynner også dette i bl.a. Matt. 22, 1-14 i en liknelse om en konge som gjorde bryllup for sin sønn og innbød alle, både onde og gode. Alt var fullkommen ferdig og gjort i stand av kongen selv. Han gleddet seg bare til å få gi dem verdighet ved å kle dem i bryllupsdrakten. Alle var velkomne nøyaktig som de var, uten å kunne forandre seg eller pynte seg til verdighet, ja som den fortapte sønn i Luk. 15, 11-32, og som røveren på korset i Luk. 23, 39-42.

Jesus alene Guds bryllupsdrakt for ugudelige var det eneste som kunne gjøre dem verdige i kongens hellige øyne. For Gud har satt hele skaperverket med den faldne menneskeslekt i et guddommelig nådeforhold til seg selv, ene og alene ved Jesus, før verdens grunnvoll var lagt. Da bestemte Gud selv i sitt evige frie råd at alle ugudeliges hele syndeliv, fra foster i mors liv til de går ut av verden skulle tilregnes Jesus. Hele Jesu stedfortredende hellige liv og gjerning og syndesannings død og oppstandelse med evig

barnerett hos Gud for alle ugudelige, skulle tilregnes alle ugudelige. Efes. 1. Johs. 1, 1-5 og 12-14. Kol. 1, 15-23. Hebr. 1, 1-4

Gud selv har etter sitt eget frie råd skrevet hele menneskeslekten i Jesus som er selvelivets bok i himmelen, før han skapte den. Guds ord formaner oss alvorlig at vi må vokte oss for djevelens tradisjonsbetonte forførende fortolkninger nettopp på dette området. Rom. 2, 28-29. Ap.gj. 15, 1-11.

Denne forførelse gir falsk frelsesvisshet, så vi hviler med falsk trygghet i vantroens egenrettferdighets gjerninger istedenfor i sannhet å klynge seg til Guds evige fullkomne ferdige frelse i Jesus alene. Derfor forkynner også Guds ord så klart at den helt ugudelige i seg selv, som alltid forgjeves leter i seg selv etter rettferdighet og hellighet som holder mål for Gud, er under Guds ords og Ånds hellige påvirkning for å bli bevart i Jesus alene, Guds evige bryllupsdrakt for ugudelige.

Guds ord forkynner også at den som ser seg helt ugudelig i seg selv og aldri finner hvile noe annet sted enn i Jesus alene, blir dermed dyktiggjort til å bære frukt som en levende gren i Jesus, og brukbar for Gud til all god gjerning i Guds rike blant menneskene. Rom. 6, 17. Johs. 15. Rom. 6, 14

Kristoffer Høie.

Kraften av Lammets blod

Av F. W. Krummacker

Fortsettelse fra forrige nr.

To veje fører til det mål, hvorfra livet krones stråler dig i møte. Over indgangen til den ene står der: Gør det, så skal du leve. Over den anden står der: Kom og køb uden penge. Den ene er Gerningernes Vej, den anden er Troens Vej. Du kan selv vælge, hvilken vej

du vil gå. Men du må huske, at hvad disse veje er, er de *helt*. Helt nåde eller helt geringning.

Den første vej er den mest ærefulde og derfor også den mest tiltalende for vor natur. Her må du selv være noget og selv udrette

noget, og når du står ved målet, behøver du ikke at modtage noget af nåde, men får det altsammen, fordi du har fortjent det. Men før du begiver dig ind på denne tiltalende vej, bør du betænke, at du ikke vil finde den mindste smule eftergivenhed her. Her forlanges fuldkommen hellighed. Selv om du stræber af din yderste evne, beskytter det dig ikke mod forbandelsen, hvis du bliver skyldig bare på et eneste punkt, hvis du ikke har elsket Gud af hele dit hjerte, hele din sjæl og hele dit sind og din næste som dig selv hvert eneste øjeblik i dit liv. Forladelse er noget ukendt på den vej. Betænk også, at de synner, du har begået, bliver ikke slettet ud, fordi du nu prøver at lægge dem af. Den, som føjler i eet, er strafskyldig i alt, og du er alle rede, fordi du er delagtig i Adams synd, under Guds vrede. Selv når du har gjort alt, er du kun en «unyttig tjener», der ikke har gjort andet end sin pligt.

På troens vej er der derimod ingenting, der virker tillokkende på kødet. Den er fornedsrelsens vej. Kronen gives ikke som løn, men som en fri gave. Man kan intet købe for penge, men får alt ganske frit. En anden har arbejdet, stridt og sejret for dig, og selv det svageste begær efter at hjælpe til ved erhvervelsen af den dyrebare skat er at forgrive sig på Sønnens øre. Men den, som er fattig nok til at ville tage imod for intet, får her alt — Marias gode del uden Marthas bekymringer.

Så vælg da nu, medens det er tid. På den første vej vil du til at begynde med have tilfredsstillelse i håbet om, at du selv kan blive noget, men senere vil du plages af, at dine forhåbninger stadig slår fejl, og tilsidst vil du opleve en fuldstændig fallit. På den anden vil du ganske vist til at begynde med opleve smærter over en total fattigdom og fornedsrelse; men senere vil du mere end een gang opleve saligheden af vor oprejsning i Kristus og til sidst den fulde lykke af al den øre og salighed, han har bragt til veje for os. På den første tror du, at du er fri, men er en

træl, og trællende under loven høster du kun lovens forbandelse. På den anden oplever du, at din egen indbilde retfærdighed mere og mere forsvinder og til sidst er helt borte, men også, at du iføres Kristi fulde retfærdighed. På den første «giver du penge ud, hvor der ikke er noget brød, og arbejder, hvor du ikke kan mættes», og væver en klædning af spindevær. På den anden er du hædersgæst ved Herrens rige bord og lever alle dine dage, i hans brød og klædt i den førstefødte broders æresklædning, et skjult liv med Kristus i Gud

Sådan står vor sag, hvis vi er i Kristus. Der er ingen fordømmelse for dem, der er i ham. Vort gamle menneske er vel til endnu, men det er korfæstet med Kristus, og det skal det blive ved at være. Gud har dømt vort gamle menneske til døden; men det nye menneske lever for Gud, renset i Lammets blod. Sådan står min sag, og hvis nogen vil komme og sige: «Det har du til straf for dine synder». Så vil jeg blot betragte denne røst som et indgreb i min borgensmands fortjeneste, han, som i mit sted blev straffet af Gud, for at jeg, forsonet med Gud, ikke i alle mine lidelser måtte se den hævnende og gengældende dommers hånd, men blot den kærlige faders, som ser, hvad barnet behøver under sin opdragelse til Himlen.

Sådan står min sag. Gør det mig nu hjertelig ondt, når jeg synder, så kommer det af den nye natur. Men hvis jeg forskrækkes over det, så jeg holder mig borte fra Kristus i stedet for at flygte hen til ham, så kommer det af min vanro og ikke af sandheden. Sådan står min sag. Og skulle jeg dø i dag, er jeg lige så salig, som hvis jeg havde levet i troen gennem halvtredsindstyve år. Min arv i Himlen ville ikke være større af den grund; for det er ved Kristi gjerninger jeg består for Gud, og det er hans blod, der renser mig fra alle synder. Hvis jeg derfor skulle dø i det svageste og usleste øjeblik i mit liv, så er det ganske det samme, som hvilts dødsbudskabet kom i mit herligste øjeblik. Jeg er ikke

mere ustraffelig i mit herligste øjeblik end i det svageste; thi det er i Kristus, jeg er ren og ustraffelig, og det er jeg altid og lige fuldkommet, for Kristus lader sig ikke dele. Ved Lammets blod har vi altid et fribrev fra lovens forbandedse, og ingen, det være hvem det vil, kan gøre os det stridigt. Hvem kan anklage den, for hvem Kristus har lidt døden? Fristaden er åben. Og hvilken synder har ret til at sige, at Jesus ikke mener ham, når han råber: Kom til mig alle I, som arbejder og har det tungt.

Der gives altså kun et eneste middel, der kan redde os. Benytter vi det, er vi frelst. - Forægter vi det, er vi redningsløst fortapt. Vort forhold til dette middel afgør, om vi skal gå ind til evigt liv eller til evig død. Der findes ikke, som nogle tror, mange veje til Himmelnen eller mange måder at behage Gud på. Der er kun givet os eet navn til frelse. Der er kun en indgang til den frelsende ark, kun eet er fornødent — Kristus, Kristi blod! Guds Lams blod, Den nye Pagt blod! Ransag Skrifterne, og du vil se, at der kun er eet eneste grundlag for vor frlse og salighed - blodet. Er vi genløst, er vi det ved Lammets blad. Er vi frier det, som Zakarias siger, at »for pagtsblorets skyld vil jeg også slippe dine fanger ud, ja, ud af den vandløse brønd. Er vi købt, er det, som Peter bevidner »ikke med forkærnelige ting, med sølv eller guld, I blev løskøbt, men med Kristi dyrebare blod, som med blodet af et lam, uden lyde og plet«. Er vi renset fra synden, er det efter Johannes' vidnesbyrd ved »Jesu Kristi Guds søns blod, som renser os fra al synde. Er vores klæder rensete og hvide, så lærer den guddommelige åbenbaring os, at det er sket i Lammets blod.

Er vi retfærdige, så lærer Paulus, at vi er blevet det ved Kristi blod. »Nu.... er I, som før var langt borte, kommet nær på grund af Kristi blod, thi han er »vor fred«. Har vi »frihed til at gå ind i helligdommen«, så har vi det ved Jesu blod. Sejrer vi, så bevidner den hellige Skrift, at »de har sejret ved lammets blod«. Lever vi, så har vi vort liv i blodet. Ordet siger, at al nåde og salighed, af kraft og styrke udelukkende kommer til os fra Kristi blod. Ja, hele vor uforkrænkelige og uvistelige arv kaldes i Skriften for et testamente i Kristi blod.

Går et menneske fortapt, kender skriften ingen anden årsag til det end, at »han træder Guds søn under fødder og ringeagter pagtens blod«. Kristi blod renser os fra alle synder, alle uden undtagelse. Men det ligger i sagens natur, at vi ved troen - som Gud frembringer, må tage imod det og tilegne os det; thi, »den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke selivet, men Guds vrede bliver over ham.

Gud er hellig og retfærdig. Og se, jeg som ikke turde vove at håbe noget af hans nåde — hvordan skulle en forbryder turde tænke på nåde —, jeg har netop den sikreste grund for mit håb i Guds hellighed og retfærdighed. Af alle Guds egenskaber er disse de frygteligste for en synder; men for en troende sjæl bliver de de vidunderligste og mest løfterige. Alle anklager i og uden for mig appellerer jeg til dem. Kristi blod og retfærdighed er min bryllupsklædning, mit himmelskrud.

Deri skal jeg for Gud bestå
når jord og himmel må forgå.

Amen.

Innsendt av R. O.

Jesus blir fristet

(Matt. 4, 1—11)

I Matt. 4, 1-11 leser vi : Da blev Jesus av Ånden ført ut i ørkenen for å fristes av djevelen. Og da han hadde fastet firti dager og firti netter, blev han til sist hungrig. Og fristen kom til han og sa : Er du Guds Sønn, da si at disse stenene skal bli til brød! Men han svarte og sa : Det er skrevet : Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn. Da tok djevelen ham med seg til den hellige stad og stilte ham på temples tinde, og sa til ham : E. du Guds Sønn, da kast deg ned! for det er skrevet : Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg på hendene, forat du ikke skal støte din fot på nogen sten. Jesus sa til ham : Det er etter skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud.etter tok djevelen ham med opp på et meget høyt fjell og viste ham alle verdens riker og deres herlighet og sa til ham : Alt dette vil jeg gi deg hvis du vil falle ned og tilbe meg. Da sa Jesus til ham Bort fra meg, satan! for det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene. Da forlot djevelen ham, og se, engler kom til ham og tjente ham. Amen.

Jesus blev drevet ut i ørkenen like etter sin dåp av Johannes. Vi kan si at den kom like etter den største opplevelse Jesus inntil da hadde hatt. Det er underlig hvordan store opplevelser ofte blir fulgt av fristelsestider for en kristen. Satan griper inn og vil ødelegge der hvor Gud arbeider og åpenbarer seg.

En tyv bryter ikke inn i et tomt hus, satan går ikke til stormangrep hvor som helst, men der hvor Gud har noe spesielt fore, der kommer han. Dette galt først og fremst Jesus, vår Herre, og han er i så måte et forbilde for oss. Du må være forberedt på vanskelige tider når du har oplevt store velsignelser. Og

Av Øivind Andersen

det kunne det være meget å si om, men tiden strekker ikke til til det.

Dernest skal vi se litt på måten djevelen kommer på i disse fristelsene. Er du Guds Sønn? sier han til Jesus. Faderen har nettopp sagt om ham : Dette er min Sønn. Nå er Jesus kommet i en situasjon som synes å stemme lite overens med at han skulle være Guds Sønn. Han var ført ut i ørkenen, og han hadde fastet i førti dager og førti netter. Dette benytter sjælefjenden seg av og misbruks. Er du Guds Sønn? da si at disse stener skal bli til brød. Han gir det utseende av at han vil bekrefte det Gud har sagt, men sannheten er jo den at han vil ødelegge Jesus, om det var muligt.

Slik har satan kommet, allerede fra den første fristelse av. Har Gud virkelig sagt, sa han til Eva. Han gjør det utseende av at han vil bekrefte Guds ord, mens hans hensikt er å tilintetgjøre Guds ord for menneskene. Slik kommer han også til Jesus. Han gjør det utseende av å ville bekrefte Guds ord, mens hensikten er å ville gjøre det til intet.

Jesus seiret og merk deg på hvilken måte. *Det er skrevet*, sier han, mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn. Jesus holder seg til det som er skrevet. Han gjør ikke bruk av sin guddomsmakt, han gjør det som Adam og Eva skulle ha gjort men ikke gjorde, og han gjør det som du og jeg skulle ha gjort men ikke gjorde. Han holder seg selv i avhengighet av Guds ord.

Og det er slik, forstår du, at så lenge et menneske er avhengig av det Gud har sagt, kan ikke satan komme lenger med et menneske. Han må først få menneske bort fra det Gud har sagt, elles blir det et nederlag. Her holder Jesus seg til det Gud har sagt, og sa-

tan kommer ikke lenger.

Men han er listig, og du ser hvor satanisk dette er. Han bruker Jesu seier som utgangspunkt for en ny fristelse. Det er som han vil si, vell, du seirer jo over meg som en skrifttro isralitt, så skal jeg møte deg som en skrifttro isralitt. Han tar Jesus med seg til det sted hvor Gud åpenbarte seg for det troende Israel, templet, og sier: Er du Guds Sønn så kast deg ned. Kommer du dalende ned, og åpenbarer du deg her, vil alle skjonne hvem du er, og så vil de komme til å tro på deg. Og det missbruker han då ved å bruke et løsrevet sitat fra Salme 91: Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg på hendene for at du ikke skal ståte din fot på noen sten.

Jesus seirer igjen ved å holde seg i avhengighet av Guds ord, for han sier: Det er etter skrevet: Du skal ikke friste Herren, din Gud. Derved har Jesus seiret andre gang.

Tredje gang prøver ikke Satan å si: Er du Guds Sønn. Det er som om han innrømmer at Jesus er kommet for å vinne den makt som satan har i verden. (Han kalles i Guds ord for denne verdens Gud, og Jesus kaller ham for denne verdens fyrste.) Han viser Jesus alle verdens riker og deres hærighet og sier: Alt dette vil jeg gi deg hvis du vil falle ned og tilbe meg. Man derved har han avslørt sin virkelige hensikt. Nå kan han ikke kamuflere seg lenger, nå kan han ikke bruke løgn og forestillelse lenger, derfor må han flykte når Jesus denne gang står han imot med Guds ord. Nå sier Jesus til ham: Bort fra meg satan, for det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe, og ham alene skal du tjene.

Ser du hvordan Jesus seirer over djævelen? Disse tre fristelsene, det er i virkeligheten fristelse til det som er selve syndens vesen for oss mennesker. Den første fristelsen er en fristelse til selvhjulpenhet, istedenfor å være avhengig av Gud. Den andre fristelsen er en fristelse til selvhevdelse. Den tredje fristelsen er en fristelse til å ville ha makt og

innflytelse over andre for selv å ha fordel av det. Altså selvhjulpenhet, selvhevdelse, det å ville ha makt over andre til egen fordel, der har du selve synden, som alle andre synder springer ut fra. Ut fra dette kommer misunnelse, hat, selvhevdelse, egenkjærighet, egoisme, ugodelighet, krig, nød, konsentrasjonsleirer, urettferdighet i denne verden, undertrykkelse, vold, hor og mord, usedelighet, løssluppenhet, egenrettferdighet, falsk gudsdyrkelse. Du kan ta hva du vil, alt kommer ifra dette.

Dette var det Jesus egentlig ble fristet til. Her er det Jesus seirer.

Det er noe veldig stort som hender der ute i ørkenen. Som jeg nevnte bruker ikke Jesus sin guddomsmakt. Han står der nemlig som menneskehets representant, han står der som et menneske. Det som skjer i ørkenen, det er en tvekamp mellom satan på den ene siden og hele menneskeslekten på den andre, representert ved Jesus. I oldtiden kunne man kjempe på den måten at hver av dem valte sin representant, de kjempet da på vegne av den arme de representerte.

Den som seiret, han seiret da på vegne av den arme han representerte, av hele sin her og sin nasjon. Her har dere en som kjempet på vegne av oss, på vegne av meg og deg, imot satan og hele hans makt over menneskeheten. Jesus seiret! Denne seier er min og din seier. Jesus har fulgt denne seier fra dag til dag, fra stund til stund, inntil han fullbyrdet den på korset. Det står om det i Kolles. 2, 15: Han avvepnet maktene og myndighetene, og viste dem åpenlyst tilskue, idet han viste seg som seierherre over dem på korset.

Øg nå må du høre til slutt i dag: Den seier som Jesus vant ute i ørkenen den tilhører deg og meg. Ta din tilflukt til den. Og hvis du holder deg i avhengighet til Guds ord, kan ikke satan få makt over deg. Amen.

Avskrift etter lydband fra den Luth Timen i Norea Radio, med løyve av Andersen og Norea, ved A. L.

Frelst ved tru

(Hebr. 11, 6—7)

Utan tru er det umogeleg å tekjast Gud, for den som stig fram for Gud, lyt tru at han er til, og at han løner dei som søker han. Ved tru var det Noa, då Gud varsla han om det som ein ikkje såg endå med heilag otte bygde ei ark til frlse for sitt hus. Ved henne fordomde han verda og vart arving til den rettferd som er av tru. Slik talar Guds ord.

Av Guds ord her ser me at utan tru er det umogeleg å tekjast eller bli godtekne av Gud. Det vil seia at utan tru er det umogeleg å bli frelst. Det er ingen som stig fram for Gud, søker Gud, utan han først trur at Gud er til, trur at Gud vil og kan frlsa dei som søker han. Det kan me best sjå av alle dei menneske omkring oss som lever i vantru, som ler av dei einfoldige menneske som trur at det finst ein Gud, at der finst ein himmel og eit helvede, som spottar og flirer av dei som trur at det finst ein djevel, og vonde og gode englar og åndsmakter omkring oss. Slike søker ikkje Gud, og treng heller ikkje om nokon frlse. ..

Utan tru er det heller ingen som ser og erkjenner at me menneske er fortapte syndrar, at det naturlege menneske lever under den tre gongjer heilage Guds vreide og dom, er under djevelens makt og herredøme (Efes. 2, 1-3). Kor mange har du møtt, utanom dei som trur på Gud og hans ord, som trur at alle vantru og ufrelste menneske er i djevelens makt og i djevelens teneste? at dei er på veg til ei evig fortaping der elden aldri sloknar og ormen aldri dør og der det ikkje er så mykke som det ytterste av ein finger duppa i vatn til å svala tunga og lidninga? Alt dette og mykke meir openberrar og lærer Guds ord klart. Men det blir til ingen nytte for deg som ikkje trur Gud, deg som ikkje trur at Bibelen er Guds ord. Har djevelen fått ta frå

deg trua på Gud og hans ord, på at Bibelen er Guds ord til oss, då finst det ingen andre ting i denne verda som kan frelsa deg frå ei evig fortaping. Og om dette når deg, om du ikkje alt har kasta bladet frå deg i argskap over at folk kan skriva slikt og vera så lite «oplyste» at dei trur slikt, så ville eg gjerne få ropa til deg: Vend om, vend tilbake til Guds ord, les Bibelen som er Guds ord før det blir forseint! Trua kjem ved Guds ord åleine, Jesus og hans ord er trua sitt opphav og fullending. (Hebr. 12, 1-fg. og Rom. 10. kap.)

For å gjera det klart at det er ved tru menneske blir frelst, tek Bibelen her fram hendinga med Noa og storfloa. Gud forkynte for Noa at av di synda blei så stor blant menneske, så ville Gud øyda dei alle ut ved å senda ei stor flod over jorda som skulle rydda ut alt liv. Gud varsla Noa om det han ennå ikkje såg, om det som skulle koma. — Herren såg at vondskapen var stor, at alt dei tenkte og emna på i hjarto var vondskap all dagen. Gud angra på at han hadde skapt menneske på jorda, og han var full av sorg i hjarta. Det var grunnen til at Herren beslutta å øyda ut menneske og alt levande han hadde skapt. Les om det i 1. Moseb. 6. kap.

Men Noa fann nåde for Herren, står det. Og Herren sa at han skulle byggja ei ark av gofertre, som skulle bli til frelse for dei som trudde og fann nåde for Herren. Det står om Noa at han trudde Gud, og han gjorde i alle måtar so som Gud hadde sagt. I tru til Gud og hans ord gjekk Noa i gang med å byggja Arka etter Herrens ord og anvisning i heilag otte for Gud.

Ved denne trua blei Noa og hans hus frelst gjennom og frå vannflaumen, mens alle dei vantru gjekk under. Men der står også noko

som er mykje meir: Ved si tru på Guds ord blei han arving til *den rettferd som er av tru*.

På same måten som Gud forkynte for Noa, forkyunner han også for oss. Når Gud ser på oss som lever i dag, er nok ikkje stoda likare enn i Noahs dagar. Menneske tenkjer og emnar på vondt i hjarta all dagen, synda er oveleg stor og ropar mot himmelen, som det står om Abels blod. Som det står om Israels folk er me eit folk som dagstøtt krenkar Gud midt i åsynet, som fer den vegen som ikkje er god, etter sine eigne tankar og på eigne vegar. Tenk berre på alt hor og usedeleg liv, misse og lauslivnad i og utanom ekteskap i alt frå skulealderen og til dei gråe hår, skils-såkalla papirlause ekteskap, tjuveri og ran i butikkane og postkontora og andre stader, blodet som ropar til himmelen frå alle som blei depne i mors liv, alle som ligg under for alkohol og narkotika, alt begjær og mammons dyrkelse, storlete i livnad osv. For all denne synd og mykje, mykje meir har Gud forkynt at det kjem ein oppgjerts dag for alle, som ikkje er frelst og har gjort opp si sak med Gud her på jorda. Alle skal fram for Guds domstol, og jorda og alt som på henne er skal brennast opp i eld, seier Guds ord, og dagen kjem i Guds time anten du trur det eller ikkje.

Denne hendinga med Noah og arka, den er eit fyrebilete på Jesus og frelsa i og ved han. Gud elskar verda slik at han sende sin einaste Son for å frelsa oss frå synda og domen. — Jesus sona dødsdomen som kvilte over oss ved å gå i døden for oss, istaden for oss, so-na alle våre synder ved sitt blod, og stod opp frå dei døde til vår rettferdiggjering. Han sende sine vitner ut for å forkynna dette bud-skap, evangeliet, ut over all jorda. Han for-kynner Guds vrede og dom over synda, men også Guds frelse frå den i Kristus Jesus. Den som trur denne bodskapen og flyr til Jesus, Han blir ikkje dømd, men har gått over frå døden til livet, seier Guds ord. På same må-tten som Noah blei frelst frå domen over syn-da, blir du frelst frå den øvige domen over

synda. Dei som har lut i Jesus og hans død og oppstoda, over han har den andre døden ingea makt, seier Guds ord.

Ved si tru fordømde han verda.

Ved at Noah trudde Guds dom over synda og i heilag otte for Gud bygde arka blei han ein dom over alle som ikkje trudde Gud og hans ord. Når vi kjenner menneske og van-trua, kan vi gå ut frå at det blei årsak til lätt og spott over Noah som trudde på Guds ord ord det dei ennå ikkje kunne sjå.

Slik er det også i dag. Det vantru menneske som ikkje trur Guds ord om synda og domen og fortapinga som ventar, ikkje trur Guds ord om at jorda og alt som på henne er skal brennast opp i eld, dei kjenner den som trur som ein dom over seg, og fleiper og spottar over slike enfoldige menneske som trur på det som enno ikkje er kome årtusener etter det vart sagt av Gud.

Her er årsaka til at vi truande blir skulda for å vera dømmande og dømesjuke, i alle fall ei av årsakene. Den vantru har alltid kjent det slik frå Noah sine dagar til idag, og slik vil det bli så lenge som det finst truande og vantru menneske på jorda.

Ved tru blei Noah arving til den rettferd som er av tru.

Bibelen lærer at det finst to slag rettferd blandt menneske. For det første den rettferd som *kjem av gjerningar*. Det er den rettferd som kjem av at menneske gjer og lever etter Guds ord og vilje, som er kalla for eigenrett-ferd. Det namnet kjem nok av at den er vårt eige verk og kjem av eigen innsats.

Det var denne rettferda farisearane og dei fleste av jødefolket levde i på Jesu tid, og det var vel på grunn av den at dei kom i slikt motsetningsforhold til Jesus. Jesus lærde nemleg at dei var ikkje Guds barn og blei ikkje frelst ved denne rettferda. Blir ikkje rettferda dykkar mykje større enn farisearane si rettferd, kjem de ikkje inn i Guds rike, sa

han. Og dei er ikkje åleine som lever i og søker Gud ved eiga rettferd, for dei er mange også i vår tid som lever i det sjølvbedra- get.

For det andre talar Bibelen om den rett- ferd som *kjem av tru*.

Denne rettferda er av Gud, og ikkje av menneske eller ved noko menneske. Men no hev ei rettferd frå Gud, ei som lova og profetane vitnar om, vorte openberra utan lova — ei rettferd frå Gud, ved trua på Kristus Jesus for alle og over alle som trur», seier Rom. 3, 21-22.

Denne rettferda blei Noa arving til ved å tru Gud og hans ord, og på same måten blei Paulus frelst: «Men då me skyna at eit men- neske ikkje vert rettferdigjort av lovgjernin-

gar, men ved trua på Kristus Jesns, so trude de me og på Kristus Jesus, so me kunne verta rettferdigjorde av tru på Kristus og ikkje av lovgjerningar, for av lovgjerningar vert ikkje kjøt (menneske) rettferdigjort» (Galat. 2, 16.)

Det er einaste måten at eg og du også kan bli frelst, ved å tru på Jesus og den rettferda han vann oss ved sitt offer og blod for oss på krossen. Tru på Jesns, kom til Jesus og ta imot den arven som er etta åt deg! Det er din einaste sjangse. Jesus ventar på deg, og syrgjer så lenge du går borte frå han i vantru. Det er glede i himmelen yver kvar syn- dar som vender om.

Amund Lid.

En er eders veileder

Matt. 23, 10

Der er hos oss mennesker, de fleste av oss, en inngrødd tilbøyelighet til å akte på menneskers ord og til på en uriktig måte å være avhengig av dem. Jeg har kjent kristne, som på en usunn og for deres sjels velferd betenklig måte har hengt ved predikantenes munn, har tatt all sin dom eller trøst fra de- res ord og har vært høyt oppe på forklarelsens tinder eller dypt nede i forsakthetens sump, ikke på grunn av noen innvortes overbevisning som var fremkalt ved Andens veiledning, men ved lyden av predikantenes tale.

Det er betenklig å forlate seg på mennes- ker. Også av den grunn at det desverre hender av og til at det som har navn av å være sam- funnets lærere og er det, ikke fortjener den tillit man viser dem.

Den selvstendighet som ikke vil ta imot

noen lærdom, og som i sin utidige 'ver kas- ter bort både det gode og det onde, bare fordi det kommer fra andre. For de forskjellige nå- degaver som Gud har utsyrt menigheten med, er bestemt til at vi skal veilede hveran- dre med dem.

Men det er likså farlig og forkastelig, når man kritikklost tar imot alt som kommer fra en prekestol eller et kateter. Jødene i Berøa roses fordi de — da Paulus hadde talt til dem — ransakede i Skriften om det foreholdt seg således. (Ap.gj. 17, 11.)

Hvert menneske har selv ansvaret for sitt liv og sin sjel. Lat *intet og ingen* komme mellom oss og Gud, mellom vår sjel og den veiledning som Guds Ånd og Bibelens lærdommer gir oss.

Johannes Brandzeg.

I NÅDENS RIKE

Sannings ande
strøym til landet
som den stille sus,
gi oss frelse,
sjelehelse,
helga Herrens hus.

Skyer driver,
stormen river
ned i nord og sud.
Dimme dagar
lyden plagar,
som har gløymt sin Gud.

Himlens rike
utan like
skin som sol på tind.
Lyset strålar,
herleg målar
Jesu Kristi sinn.

Nåde giver
Gud og river
bort den falske trøyst.
Miskunn flymmer,
styrke strøymer,
trælen verter løyst.

Inni borga
kverver sorga
frå den valde brud.
Kristus hentar
den som ventar
han i heilagt skrud.

Joh. Låstad.

Returadressa er :

Lov og Evangelium, 5400 Stord